

Vojeslav Molè:

Cvetna pot.

Ó glej, nevesta moja, glej nebesa:
iz barv so splela nad bregovi svet;
pod težkim cvetjem klonejo drevesa
in potok je šumenja ves prevzet.

In srce, srce! Tajnostna čudesa
razvila v njem so se v opojen cvet.
In ti, dekle! Ko vitka si cipresa,
ti sen, od mojih slednjih sanj objet.

In vse je kakor tisti divni dan:
beseda sama se ti v pesem zliva,
ko golobica v gnezdú tvoja dlan

v drhteči moji radostno počiva.
Vsa v cvetju pot se najina srebri
in polne so pomladi ti oči.

Rokoko.

Na gozdni loki zvoki vijoline:
zamišljen pol in pol smejoč duet.
Svilnati Gilsí, bele Kolombine
sred cvetja plešejo svoj menuet.

„Nocoj v srebrnem blesku mesečine,“
zašepetal ji v plesu je razgret,
„pokličejo te strune mandoline,
kjer v vrtu v noč jasni se breskvín cvet . . .“

„Nocoj —“. In roka v roki je vzdrhtela,
pahljača je zakrila purpur lic
in svilna krila vsa so zašumela.

Na loki sred vonjave in cvetlic
mladost mladost je drugo razumela,
zasnulo dvoje src je sen pravljic.

Svetniki.

Kadar večer razplameni opale
vžškrlatni kroni svojih lesketanj,
zbudi v portalu stare katedrale
svetnike trudne iz kamnitih sanj.

Budi jih zvon z molitvijo večerno,
trepečejo pod ritmiko glasov,
zro nepremično v daljo neizmerno,
v goreče himne skalnatih vrhov.

Zro kakor v sanjah dolga že stoletja;
žerjav nad njimi si vesla poti,
krog njih se zemlja preoblači v cvetja
in vedno več je slavcev sred noči.

A oni zro zamišljeno v skrivnosti,
ki tajnih jim imen ves svet ne ve,
kamnite lilije — simbol svetosti —
v nezemskih čudežnih dlaneh drže.

Predivna sije jim v očeh milina,
ugaša v mraku tajnostnih molčanj.
In tiho šepetajo: „Salve Regina . . .“
svetniki trudni iz kamnitih sanj.

